

Hồi 552

Sạ văn hỉ tấn

9iang Văn Thanh thái độ nhu mì bình thản, ngồi trong nội đường chờ Lưu Dụ.

Hai nô tỳ đang hầu hạ nàng, nhìn thấy gã liền vội vàng thi lễ, thái độ sợ sệt kính nể khác thường khiến Lưu Dụ nhớ lại ngay vị thế mới của mình.

Giang Văn Thanh lệnh hai người lui ra, đoạn quay sang nhìn Lưu Dụ bằng ánh mắt nồng nàn sâu sắc. Hôm nay nàng trang điểm thật kỹ càng, mặt đánh phấn tô son, lông mày kẻ đen nhánh, đầu đội mũ phượng, tay đeo vòng vàng lắc ngọc, chiếc váy hoa đuôi yến lồng lẩy, lại khoác thêm tấm khăn tơ như cầu vòng bảy sắc, càng khiến dung nhan xinh đẹp thêm phần sang trọng cao quý.

Ai không biết chuyện mà nhìn nàng lúc này, chỉ có thể nghĩ rằng Giang Văn Thanh là khuê nữ lá ngọc cành vàng mà không thể tưởng tượng được tư thế chỉ huy oai phong của nàng tại trận chiến Nô Hải ngày nào.

Lưu Dụ chợt có cảm giác ghen ngào không nói lên lời. Người con gái xinh đẹp trước mặt dường như đã và đang chỉ sống vì gã, tất cả những điểm trang lồng lẩy y phục quyền quý kia chỉ để thể hiện rằng nàng không còn chút tâm tư nào đối với giang hồ nữa. Có lẽ đây chỉ là cảm giác sai lầm của Lưu Dụ, nhưng trong lúc này gã thực sự có nghĩ như vậy, hơn nữa còn tin tưởng sâu sắc không chút nghi ngờ.

Người con gái ấy là người gã có thể tin tưởng tuyệt đối, có thể giải bày mọi tâm sự, đương nhiên không bao gồm chuyện Nhậm Thanh Thị, và cũng không bao giờ phải lo lắng nàng sẽ làm hại gã, vì sinh mệnh của hai người đã là một, vinh nhục của Lưu Dụ cũng chính là vinh nhục của nàng.

Có thể với nàng Lưu Dụ sẽ mãi mãi không có được tâm tư mãnh liệt như với Vương Đạm Chân hay Tạ Chung Tú, nhưng tình cảm giữa hai người lại hết sức nồng thắm và sâu sắc, không những không thể bị thời gian phai mờ mà ngược lại ngày càng sâu nặng hơn, giống như con sông nhỏ tìm về biển lớn, sẽ có một ngày không còn giới hạn nào.

Lưu Dụ chợt thấy lòng mình bình tĩnh trở lại, tâm trạng bất ổn nhiều ngày nay tan biến hoàn toàn.

Có được hiền thê như vậy, nam nhân còn mong muốn gì hơn nữa?

Giang Văn Thanh mỉm cười ngọt ngào: "Lưu lang à, việc khó nhất chàng đã làm được rồi. Khi nghe tin chàng tiến công Kiến Khang, thiếp thực sự không dám tin, vào đến nơi thiếp mới dám tin rằng đây là sự thật. Cha trên trời có linh thiêng chắc cũng rất vui mừng!".

Nghe giọng nói dịu dàng của nàng, toàn thân Lưu Dụ như chùng xuống, cảm giác mệt mỏi cũng xuất hiện. Gã chỉ muốn được ở trong lòng Giang Văn Thanh, ngủ một giấc thật sâu quên đi mọi chuyện.

Bất chợt gã buột miệng: "Ta đang rất mâu thuẫn..."

Nói xong Lưu Dụ mới thấy không ổn, Giang Văn Thanh mới tới Kiến Khang, sao lại có thể khiến nàng mất vui như vậy?

Giang Văn Thanh không hiểu: "Phải chăng chàng thấy gánh nặng trên vai quá lớn, cảm giác không chịu nổi?".

Lưu Dụ thở dài: "Văn Thanh quả là hiểu ta! Vị trí Đại thống lĩnh ngôi lên không dễ gì, nếu loại bỏ xong Hoàn Huyền mà ta và nàng có thể cùng tới Biên Hoang Tập, lúc đó mới thực sự thoải mái..."

Giang Văn Thanh hơi mỉm cười: "Chàng cho rằng còn có thể lùi được sao? Chàng chỉ có thể tiếp tục đi, không những thế còn phải đi xa hơn bất cứ ai nữa!".

Lưu Dụ cười khổ sở: "Chính vì ta biết vậy nên mới cảm thấy mâu thuẫn".

Giang Văn Thanh an ủi: "Thiếp biết chàng bị ảnh hưởng vì Tạ Chung Tú qua đời nên trong lòng xúc động. Con người ai cũng có những lúc như vậy, qua rồi sẽ không lo buồn gì, huống hồ còn có thiếp ở bên chàng..."

Lưu Dụ thoát kinh ngạc trong lòng, tai mắt Giang Văn Thanh thật lợi hại, song nghĩ lại trong số các thị vệ có nhiều môn nhân cũ của Đại Giang bang, việc Tạ Chung Tú đương nhiên không thể giấu được nàng.

Dẫu sao, Giang Văn Thanh chắc không rõ quan hệ thật sự giữa gã và Tạ Chung Tú nên mới nhẹ nhàng bỏ qua như vậy.

Giang Văn Thanh dịu dàng tiếp lời: "Thiếp vừa nói chuyện với Lưu tiền sinh, tiền sinh nói chàng giao cho ông ấy chỉnh đốn lại triều chính, nhanh chóng ra tay cải cách. Trước tiên là chỉnh đốn pháp luật kỷ cương, sau đó sẽ tiến hành chính sách vì dân chúng. Thế nên chỉ mới năm ngày mà Kiến Khang trông như đã thay da đổi thịt, trên dưới đều tuân thủ luật pháp, không ai dám làm sai!".

Lưu Dụ gật đầu: "Ta không rành về chính trị, may mà có Lưu tiền sinh giúp ta".

Giang Văn Thanh vẻ vui mừng: "Chàng đừng tự hạ thấp mình như vậy, biết dùng đúng người là điều kiện tiên quyết của kẻ trị quốc, nếu không thì triều chính ắt sẽ hỗn loạn, một cá nhân giỏi đến đâu cũng không thể quản được nhiều việc một lúc".

Lưu Dụ buồn rầu: "Chỉ làm Thống lĩnh đã khiến ta cảm thấy gánh vác không nổi, còn Hoàng đế ư, ta thực sự không dám nghĩ tới nữa! Hoàn Huyền xưng Đế mà danh gia vọng tộc Kiến Khang đã không chấp nhận, huống hồ một kẻ áo vải như Lưu Dụ ta!".

Giang Văn Thanh tắt ngay nụ cười, trầm giọng: "Cho dù trong lòng nghĩ gì, lẽ nào chàng cho rằng mình còn con đường khác?".

Lưu Dụ ngẩn người, nhìn nàng thắc mắc: "Ta không hiểu ý của Văn Thanh, một ngày ta còn nắm giữ quân quyền, ai có thể làm khó nổi ta?".

Giang Văn Thanh lạnh lùng: "Nếu thực sự nghĩ như vậy là chàng rất sai lầm. Có thể một ngày chàng còn tại thế thì quả thực không ai dám làm trái ý chàng, nhưng con đường đó chỉ là bước theo vết xe đổ của Hoàn Ôn mà thôi, đến lượt con chàng sẽ nổi gót Hoàn Huyền. Vì tương lai của bọn ta chàng phải đối diện với hiện thực, tuyệt đối không để tình cảm xen vào công việc!".

Lưu Dụ ngạc nhiên nhìn nàng, mãi một lúc sau mới hỏi nhỏ: "Tương lai của bọn ta?".

Giang Văn Thanh hai má ửng hồng, xấu hổ gật đầu. Lưu Dụ xúc động: "Trời ạ, Văn Thanh không lừa ta đấy chứ?".

Giang Văn Thanh lờm gãi: "Đều do chàng không tốt cả!".

Lưu Dụ không kềm được, đưa tay nắm chặt vai nàng, run run: "Con của bọn ta...".

Giang Văn Thanh ngả người ôm chặt gãi, nhất quyết không chịu nói gì nữa.

Khấp người Lưu Dụ máu chảy rần rật, cảm giác khác thường xâm chiếm toàn thân. Nữ nhân xinh đẹp trong lòng đang mang thai đứa con của gã! Không lâu trước đó Lưu Dụ còn như đang thấy mình ôm Tạ Chung Tú trong tay, nhưng Tạ Chung Tú đã ra đi, gã đã mất Tạ Chung Tú, không thể lại mất thêm Giang Văn Thanh nữa.

Cảm giác thân thiết hòa chung máu thịt với Giang Văn Thanh khiến Lưu Dụ mừng đến trào nước mắt. Gã có thể làm bất cứ việc gì vì nàng, hy sinh vì nàng, sẽ dùng hết sức lực để bảo vệ nàng và đứa con chung, làm cho cả hai cùng hạnh phúc.

Gã như người vừa tỉnh mộng, nhớ đến những lời sắt đá của Đồ Phụng Tam: "Người đã bước lên vị trí đó, chỉ được phép làm những việc ở vị trí đó nên làm!".

Sau khi tận mắt thấy nhiều cái chết của người thân đến như vậy, vừa mới cử hành tang lễ tiễn đưa, vậy mà lúc này một sự sống sắp sửa chào đời, lại là cốt nhục của chính gã, so sánh ấy mới mạnh mẽ làm sao!

Lưu Dụ thấy đầu óc sáng suốt hơn bao giờ hết, hoàn toàn ý thức về vị trí mới của mình.

Gã đã tạo ra thời thế, nhưng thời thế do một tay gã dựng lên ngược lại đã trở thành chi phối gã, khiến gã không muốn đi tiếp cũng không được.

Lưu Dụ thực sự đã không còn đường lui, cách thông minh nhất đương nhiên là làm những việc nên làm. Trong chuyện chính trị này Văn Thanh rất nhạy cảm, hơn hẳn tướng công của mình.

Lưu Dụ xoa nhẹ lưng Giang Văn Thanh, chậm rãi nói từng chữ: "Hãy cho ta biết ta phải làm những gì? Ta sẽ nghe theo lời nàng, vì tương lai của bọn ta, ta sẽ quyết tâm học hỏi!".

oOo

Bình Thành.

Thôi Hoành bước vào đại đường. Không gian rộng lớn chỉ có Thác Bạt Khuê đang ngồi một mình, thần thái ung dung bình tĩnh nhưng lại đượm vẻ suy nghĩ.

Thôi Hoành đến bên bàn, thi lễ xong hỏi: "Tộc chủ triệu kiến thuộc hạ, có gì dặn dò?".

Thác Bạt Khuê ra hiệu cho Thôi Hoành ngồi xuống, đoạn nhìn y nghiêm giọng: "Thôi khanh có ứng phó được với kế sách của Mộ Dung Thùy không?".

Thôi Hoành ngẩn người, lộ vẻ suy nghĩ. Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Làm khó cho Thôi khanh rồi! Thôi khanh không tùy tiện khỏa lấp, đủ thấy khanh không muốn nói suông với ta. Nhớ lại năm xưa đối đầu Mộ Dung Bảo, Thôi khanh kế sách vô cùng, kế nào cũng diệu kỳ, so với tình hình hiện nay quả thực là một trời một vực, tại sao lại như vậy?".

Thôi Hoành ngượng ngùng: "Trong lòng thần không phải không có kế ứng phó nhưng không thể nói chắc được, vì thủ đoạn của Mộ Dung Thùy khiến cho người ta không thể nắm bắt và dự đoán. Chỉ cần đợi có chút tin tức tình báo về quân lực của hắn thì thần mới quyết định được sách lược đối phó".

Thác Bạt Khuê lắc đầu: “Lúc đó thì đã quá muộn rồi. Chúng ta phải sớm nắm vững được chiến lược của Mộ Dung Thùy trước khi sự việc xảy ra, nếu không hẳn sẽ tuyệt đối không cho bọn ta cơ hội sửa chữa sai lầm!”.

Thôi Hoành trầm ngâm: “Thời tiết và gió tuyết giúp bọn ta có thể chậm một chút nhưng cũng rất hạn chế hành động, khiến bọn ta không thể nắm bắt được động tĩnh của đại quân Mộ Dung Thùy, cũng không thể đưa ra đối sách trong giai đoạn này!”.

Thác Bạt Khuê lạnh lùng: “Chỉ cần nắm được ý đồ của Mộ Dung Thùy là còn hơn mọi tin tức tình báo!”.

Thôi Hoành ngạc nhiên im lặng. Mộ Dung Thùy tề danh đại gia binh pháp Bắc phương, thiên nghệ dùng kỵ binh, đoán được ý đồ thực sự của y là việc không dễ chút nào.

Thác Bạt Khuê chăm chú nhìn y, nhưng Thôi Hoành không hề để ý mà hoàn toàn đắm mình trong suy nghĩ. Chỉ nghe giọng Thác Bạt Khuê đều đều: “Mộ Dung Thùy tuyệt đối không sợ ta, người hắn sợ là Yến Phi, không phải vì binh pháp của Yến Phi giỏi hơn mà vì võ công hắn dường như kém Yến Phi mấy bậc, đến tận lúc này Kỷ Thiên Thiên vẫn chưa chịu đầu hàng hắn”.

Thôi Hoành chút nữa buột miệng hỏi, tộc chủ làm sao biết Kỷ Thiên Thiên vẫn chưa chịu đầu hàng Mộ Dung Thùy? Nhưng nhìn thái độ chắc chắn khi Thác Bạt Khuê nói những lời ấy, y lại cảm thấy không thể hỏi. Một lý do nữa khiến y không muốn hỏi chính là thái độ cực kỳ tập trung của Thác Bạt Khuê khi phân tích Mộ Dung Thùy. Bất luận đúng hay sai, khả năng tập trung tinh thần hoàn toàn của y bản thân đã có sức khổng lồ vô cùng.

Thôi Hoành chưa từng thấy Thác Bạt Khuê như vậy, trong lòng không khỏi sinh cảm giác khác thường.

Thác Bạt Khuê hỏi tiếp: “Với tâm ý như vậy, Mộ Dung Thùy sẽ dùng kế gì?”.

Tuy tài trí hơn người, Thôi Hoành thực sự không theo được trò chơi đoán tâm lý này của Thác Bạt Khuê, chỉ thuận miệng trả lời: “Giết chết Yến Phi, Mộ Dung Thùy sẽ không còn lo lắng trong lòng nữa!”.

Thác Bạt Khuê vỗ bàn: “Không hổ là mưu sĩ đệ nhất của ta, đó chính là mấu chốt của vấn đề!”.

Thôi Hoành ngẩn người vì xấu hổ, thực ra y chỉ dựa theo ý Thác Bạt Khuê mà đưa đây, đâu phải là thông minh tài trí gì, lại còn được khen là đệ nhất mưu sĩ!

Thác Bạt Khuê lại trầm ngâm: “Nhưng trong tình huống thông thường, dù Mộ Dung Thùy có cử bao nhiêu cao thủ đi cũng không đủ. Tiểu Phi võ công cái thế lại thần thông

quảng đại, đánh không được là tránh đi, ai có thể làm khó được? Chỉ một tình huống Mộ Dung Thùy có thể đưa Yến Phi vào chỗ chết, đó là lúc đoàn ứng cứu Kỷ Thiên Thiên từ Biên Hoang Bắc thượng, bị rơi vào bẫy do hấn dày công sắp đặt. Theo như tính cách của Tiểu Phi, sẽ tuyệt đối không nghĩ tới bản thân mà bỏ mặc các huynh đệ Biên Hoang, chỉ còn cách chiến đấu tới khi chết. Đó là cách duy nhất Mộ Dung Thùy có thể tiêu diệt được Yến Phi!”.

Thôi Hoành đã hiểu ra, khâm phục: “Tộc chủ anh minh sáng suốt, đây đúng là kế sách hay nhất mà Mộ Dung Thùy có thể thực hiện. Mấu chốt của thắng lợi bây giờ chính là có thể cùng các Hoang nhân tấn công Mộ Dung Thùy, nếu Biên Hoang bị bại, bọn ta sẽ rơi vào thế hạ phong”.

Thác Bạt Khuê lắc đầu: “Không chỉ rơi vào thế hạ phong, mà là chắc chắn sẽ thất bại. Ta là người biết tự lượng sức, binh pháp quân lực ta vẫn kém hơn Mộ Dung Thùy, thế nên mới nói hấn không sợ ta. Hơn nữa không có Yến Phi cùng sát cánh, không những thế trận ta bị suy yếu mà còn ảnh hưởng tới tinh thần chiến đấu của binh sĩ. Yến Phi không chỉ là anh hùng của Biên Hoang, còn là anh hùng của bộ tộc bọn ta. Thử nghĩ xem, nếu Mộ Dung Thùy giơ đầu Yến Phi ra ngoài thành thị uy, hậu quả sẽ kinh khủng như thế nào?”.

Thôi Hoành nghe mà lạnh run trong lòng, không nói tới cảm tưởng của Thác Bạt Khuê, chính y là người đầu tiên không thể chấp nhận được tình cảnh đó. Thác Bạt Khuê nghiêm giọng: “Với sự tinh tường và mưu lược của Mộ Dung Thùy, tuyệt đối không thể không thấy mấu chốt của thắng lợi chính là ở chỗ không để cho bọn ta liên kết được với đoàn quân của Hoang nhân. Từ đó bọn ta có thể đoán được phần nào ý đồ của hấn”.

Thôi Hoành gật đầu đồng ý: “Chúng ta cố thủ ở đây là ở vào thế tĩnh, Hoang nhân hành quân đường dài là thế động, cơ hội của Mộ Dung Thùy chính ở đó!”.

Thác Bạt Khuê như đã suy nghĩ kỹ càng, nói: “Mộ Dung Thùy sẽ không điều quân chủ lực đối phó với Hoang nhân, vì như vậy là đảo lộn nặng nhẹ, không hợp binh pháp. Tóm lại là hấn sẽ không đích thân đi đối phó Tiểu Phi”.

Thôi Hoành giật mình: “Long Thành binh đoàn!”.

Thác Bạt Khuê cười: “Đoán trúng rồi! Chúng ta luận mãi không ra lý do điều động quân Long Thành phía đông Thái Hành sơn, cuối cùng thì cũng rõ. Nếu ta không đoán lầm, đại quân Mộ Dung Thùy đang bí mật tiến tới Bình Thành và Nhận Môn, trong khi Long Thành binh đoàn do con trai giỏi nhất của hấn là Mộ Dung Long chỉ huy đã vượt qua Thái Hành sơn, trấn giữ mọi tuyến đường có thể qua của Hoang nhân lên phía Bắc. Nếu Mộ Dung Long đạt mục đích, bọn ta sẽ thua ngay trận này, cũng mất luôn tương lai của Thác Bạt tộc!”.

Thôi Hoành lo sợ: “Chúng ta nên ứng phó thế nào, xin tộc chủ ra lệnh!”.

Thác Bạt Khuê bình thần: “Trước tiên vẫn phải nắm được tình hình quân đội và hành tung của địch!”.

Thôi Hoành ngăn người, bàn tới bàn lui cuối cùng vẫn quay lại chuyện tình báo. Nếu có thể biết hành tung quân địch thì y cũng có thể đưa ra quyết sách, đâu cần phải khổ công dự đoán?

Thực tế Thôi Hoành vẫn không hiểu, Thác Bạt Khuê dựa vào cái gì để biết Mộ Dung Thùy và đại quân chủ lực đã ra khỏi Vinh Dương?

Thác Bạt Khuê ung dung: “Việc do thám bọn ta không làm được, không có nghĩa là không ai có thể làm được. Ta đã mời được một người, chắc chắn sẽ không làm bọn ta thất vọng!”.

Thôi Hoành không nhịn được hỏi ngay: “Xin hỏi tộc chủ, người này là ai vậy?”.

Thác Bạt Khuê trầm giọng: “Chính là Bí nhân Hường Vũ Điền!”.

Thôi Hoành không phải lần đầu tiên nghe tên Hường Vũ Điền, nhưng vẫn ngạc nhiên đến ngớ người.

Thác Bạt Khuê giải thích lai lịch Hường Vũ Điền rồi nói: “Ta đã có duyên gặp người này, chẳng trách Yến Phi tán thưởng y đến vậy, thật không hổ đệ nhất cao thủ Bí tộc. Theo ta thấy, nếu kể do thám thì so với y, Tiểu Phi cũng phải kém vài phần. Ta không dễ tin người, nhưng tuyệt đối tin tưởng ở Hường Vũ Điền, Tiểu Phi chắc cũng không nhìn nhầm người”.

Thôi Hoành lúc này mới bớt lo lắng, gật đầu: “Nếu bọn ta có thể nắm bắt được cả động thái của Hoang nhân thì thực sự thắng lợi sẽ chắc chắn”.

Trầm ngâm giây lát, Thác Bạt Khuê nghiêm giọng: “Ta muốn hỏi một điều, Thôi khanh phải hết sức thẳng thắn, tuyệt đối không được nói những điều ta thích nghe!”.

Thôi Hoành cung kính: “Xin tộc chủ cứ hỏi!”.

Thác Bạt Khuê nhìn lên xà nhà, trầm giọng: “Nếu công bằng giao chiến, bọn ta liên minh với Hoang nhân, trực diện đối đầu với liên quân của Mộ Dung Thùy và Mộ Dung Long, cơ hội chiến thắng của bên nào lớn hơn?”.

Thôi Hoành suy nghĩ hồi lâu, đoạn nói thẳng: “Cơ hội chiến thắng của quân địch tương đối lớn!”.

“Bình!”.

Thác Bạt Khuê đập bàn, cao giọng: “Nói rất đúng! Thế nên bọn ta tuyệt đối không thể để Long Thành binh đoàn tham gia trận quyết chiến cuối cùng. Mộ Dung Thùy cử Mộ Dung

Long tới đối phó Hoang nhân, bọn ta phải đi trước một bước. Chỉ cần bọn ta có thể phối hợp chặt chẽ với Biên Hoang, Long Thành binh sẽ không còn cơ hội tham gia quyết chiến”.

Thôi Hoành đồng dục: “Có việc gì cần xin tộc chủ cứ dặn dò, thần đầu gan óc lầy đất cũng làm bằng được cho tộc chủ!”.

Thác Bạt Khuê khoát tay: “Không ai hiểu Hoang nhân bằng Thôi khanh, cũng không ai phù hợp hơn Thôi khanh. Ta giao năm nghìn tinh binh do đích thân khanh chỉ huy tăng cường tập luyện. Ngay khi Hường Vũ Điền có tin tức, ta muốn Thôi khanh lập tức dẫn quân Nam hạ, cùng Hoang nhân dốc hết sức đánh tan Long Thành binh đoàn. Cụ thể thế nào Thôi khanh phải cùng Đinh Tuyên phía Biên Hoang xem xét cẩn thận, Đinh Tuyên cũng là phó của khanh, rõ chưa?”.

Thôi Hoành tinh thần phấn chấn, lớn tiếng đáp lệnh. Thác Bạt Khuê đã nhẹ nhõm hơn, vui vẻ: “Sai lầm lớn nhất của Mộ Dung Thùy không phải là tin nhầm Tiểu Bảo mà là không kiềm nén được tình cảm với Kỷ Thiên Thiên, chọc giận Biên Hoang, đồng thời cũng chọc giận hảo huynh đệ Yến Phi của ta. Yến Phi sẽ là mấu chốt thất bại của hãn!”.

Thôi Hoành chỉ còn cách đồng ý, nếu không có Yến Phi, chắc chắn tình hình không diễn tiến như hiện giờ.

Thác Bạt Khuê gật đầu với ý: “Khanh hãy bắt tay vào việc, ta muốn duy trì trạng thái tốt nhất cho binh sĩ, khi có kế hoạch chi tiết hãy đến nói với ta, cùng nhau bàn bạc”.

Thôi Hoành nhận lệnh, phấn chấn rời đi.

- o O o -